

въ недѣлѣж; защото дѣдо Леонардъ обичаше да показва богатството си, а на вдовицѣтъ ся искаше такожде да излага съ гордость хубавытъ си сещдове, и да държи трапезж като една госпожа съ редовны приходи. Германъ, колкото простъ и довѣрчивъ да бѣше, забѣлѣжи тѣя работы съ доста проникателность, и за първый пѣтъ въ животътъ си държѣ забранително положеніе при здравицытъ, които ставаха съ чуканіе на чашитѣ. Дѣдо Леонардъ го бѣше принудилъ да сѣдне на трапезжтъ съ съперницытъ си, и, като сѣдна и той сжщійтъ сръщу му, го нагледваше колкото му бѣше възможно, и показваше още и нѣкое предпочитаніе за него. Подаркытъ отъ дивѣчытъ, при всечко гдѣто Германъ бѣше го малко понащърбилъ за своѣж смѣткж, бѣше още достаточенъ за да направи впечатлѣніе. Вдовицата ся показа чувствителна за този подарокъ, и любовницытъ хвърлиха върху му единъ погледъ презрителенъ. Германъ ся усѣщаше злѣ расположенъ въ това събраніе и не ядеше съ присърдце. Дѣдо Леонардъ ся приемѣ за това съ него. — Вый сте много навжсенъ, му каза, вый ся сърдите противъ чашѣжтъ си. Не треба любовта да ви пресича охотжтъ, защото единъ гладенъ момъкъ не е въ състояніе да изнамѣри хубавы думы както онзи който си е избыстрилъ иждентѣ съ нѣколко чаши вино.